

ห้องสมุดแห่งฝันร้าย

ยินดีต้อนรับสู่ห้องสมุดแห่งฝันร้าย

เรื่องและภาพ : โทงะ คายามะ • แปล : นารถลดา บัวเป้ามา

การอ่านดีจรรเทาทุกข์ให้สัตว์คน

ห้องสมุดแห่งฝันวัย 1 ยินดีต้อนรับสู่ห้องสมุดแห่งฝันวัย

ナイトメア・ライブラリー 悪夢の図書館へようこそ

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชันส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Amarin Kids

NIGHTMARE LIBRARY AKUMU NO TOSHOKAN E YOKOSO

Copyright © Taiga Kayama, 2023

All rights reserved.

Originally published in Japan in 2023 by Poplar Publishing Co., Ltd.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดัชนีวีดิทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก เมษายน 2569

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

ไทงะ, คายามะ.

ห้องสมุดแห่งฝันวัย 1 ยินดีต้อนรับสู่ห้องสมุดแห่งฝันวัย / ไทงะ คายามะ; เขียน; นารุกลดา บัวเป้ามา; แปล จาก
ナイトメア・ライブラリー 悪夢の図書館へようこそ.- กรุงเทพฯ: อมรินทร์คิดส์ อมรินทร์ คอร์เปอเรชันส์, 2569.

204 หน้า: ภาพประกอบ (สี).

1. วรรณกรรมสำหรับเด็ก. I. นารุกลดา บัวเป้ามา, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ย ๓๗5 ล.1

DDC 808.068

ISBN 978-616-18-8890-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชันส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกตุ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิริตกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ชัชชนันท์ ประสพวงศ์ • บรรณาธิการ จิเษ โอบะ • ซับเอิตเตอร์ นิชา พิษวนิชย์

ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม วณิชชา สนิทชน • ศิลปกรรมปกและออกแบบรูปเล่ม กันตติลา เพชรพรมภักษ์, จิรณีย์ คำจันทร์

ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงกมล บุญจันทร์ • พิสูจน์อักษร วรรณพร อาสนวิทยา, พรทิพย์ รัชชทอง

แยกสีและพิมพ์ที่ สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชันส์ จำกัด (มหาชน)

376 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170 โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010

จัดจำหน่ายโดย บริษัทอมรินทร์บุ๊คเซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์ ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130 โทรศัพท์ 0-2423-9999

www.naiin.com

ราคา 245 บาท

ผลิตภัณฑ์นี้ผลิตจากวัตถุดิบและกระบวนการผลิตที่ได้รับการรับรองมาตรฐานสากลว่า
เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและสอดคล้องกับหลักการความยั่งยืน

Made from certified Eco-friendly materials and processes for sustainability.

ทดลองอ่าน

ห้องสมุดแห่งผีร้าย

ยินดีต้อนรับสู่ห้องสมุดแห่งผีร้าย

บัตรเชิญเข้าสู่ห้องสมุด

คุณเคยอยากรู้เรื่องราวความฝันที่น่ากลัว
หรือผีร้ายของใครสักคนไหม
ที่นี่คือห้องสมุดที่รวบรวมผีร้ายของเด็ก ๆ ทั่วโลก
มาเขียนเป็นหนังสือ

วิธีการเดินทางมาห้องสมุด

ห้องสมุดของเราสงวนสิทธิ์เฉพาะ
ผู้ที่ได้รับเชิญเท่านั้น ผู้ที่ได้รับเชิญ
จะมีสัญลักษณ์ที่ห้อง
ปรากฏขึ้นที่ห้อง
ทางห้องสมุดของเรา
ขอเรียกสัญลักษณ์นี้
ว่า “ตราผีร้าย”

◆ เวลาเปิดทำการ

กลางดึก - ใกล้เคียง

◆ สถานที่ตั้ง

ท่ามกลางความมืดมิด

อันแสนลึกลับ

◆ จำนวนหนังสือที่อ่านได้

คนละไม่เกิน 5 เล่ม

(คืนละ 1 เล่ม)

เจ้าหน้าที่ห้องสมุด

ขอแนะนำเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงาน
อยู่ในห้องสมุดแห่งฝันร้าย

คอนเซ็ล

คอยแนะนำหนังสือที่น่าอ่าน
และสิ่งต่างๆ ในห้องสมุด

จुरารีน่า

มนุษย์แมงมุมที่แสนต้อนรับ ถ้าสงสัย
เรื่องกฎระเบียบของห้องสมุด มหาเธอได้เลย

เจ้าน่า

หากจะกลับบ้าน เจ้าแมวน้อยตัวนี้
จะพาท่านไปส่งถึงบ้านเอง

นักเขียนมา

เหล่านักเขียนที่คอยนำฝันร้ายของเด็กๆ
มาเขียนเป็นหนังสือ

แคร่รอด

ช่วยงานฉิปาละ
ชอบพกตุ๊กตาชื่อมะเขือเทศ

พริกหยวก

น้องชายของแคร่รอด
ชอบกินจุบจิบอยู่เสมอ

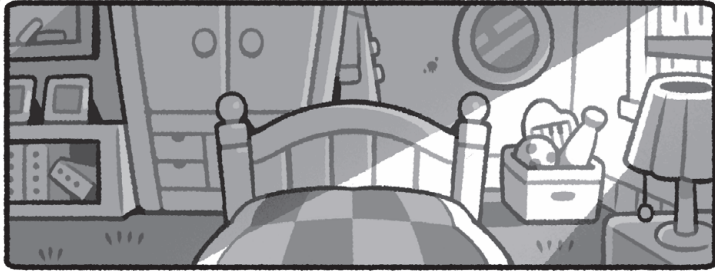

หนังสือแนะนำในครั้งนี้

คืนแรก	งานเลี้ยงน้ำชาจอมปลอม	006
คืนที่ 2	เคหาสน์ใหม่พรมอาถรรพ์	040
คืนที่ 3	สารอันเจียบงัน	072
คืนที่ 4	บทเรียนเปียโนสุดสยอง	102
คืนสุดท้าย	ปีศาจร้ายในหนังสือ	146

คืนฝัน

เรื่องต่อไปนี่...เกิดขึ้นกับคุณ ขณะที่กำลังอ่านหนังสือเล่มนี้อยู่ จงจินตนาการว่านี่คือห้องของคุณ และคุณกำลังนอนอย่างไม่เป็นสุขอยู่บนเตียง นอกหน้าต่างฝนตก ทั้งบ้านเงียบสนิท ทุกคนหลับหมดแล้ว มีแค่คุณคนเดียวที่ยังลืมตาอยู่ บางที...ต่อนก่อนนอน คนเรามักเผลอคิดถึงเรื่องน่ากลัว มันห้ามไม่ค่อยได้ใช่ไหม ทันใดนั้นคุณก็เห็นว่าตรงผนังห้องมีรอยต่างเล็ก ๆ ปรากฏขึ้น และมันค่อยๆ เปลี่ยนรูปไปที่ละนิด...ที่ละนิด...จนกลายเป็นรูป “หัวกะโหลก”

ก่อนจะเห็นอะไรน่ากลัวไปมากกว่านี้ คุณรีบหลับตาแน่น พยายามบังคับตัวเองให้หลับ แล้วตอนนั้นเอง คุณก็ฝัน...

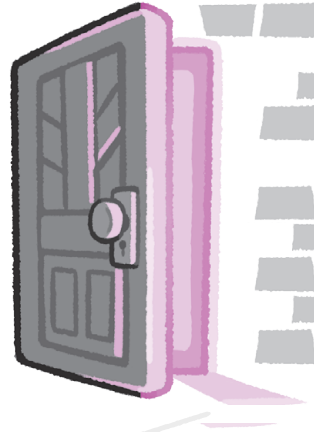
ความฝันของคุณช่างแปลกพิลึก มีโครงกระดูกหน้าตาประหลาดพูดกับคุณว่า “ท่านคือผู้โชคดีที่ได้เห็น ‘ตราผีร้าย’ คินพຽ່ງนี้ เราขอเชิญท่านไปยังโลกแสนน่ากลัว แล้วพบกันครับ...”

คืนถัดมา คุณก็นึกถึงแต่ความฝันเมื่อคืนก่อนจนนอนไม่หลับ และแล้ว...

แกร๊ก!

ทันใดนั้นประตูก็เปิดออก แสง
สีม่วงชวนขนลุกลอดผ่านช่องว่างระหว่าง
ประตูเข้ามา คุณจึงตัดสติใจลงจากเตียง
และเดินไปที่ประตู จ้องมองเข้าไปยัง
อีกฝั่งของประตูอย่างหวาดหวั่น

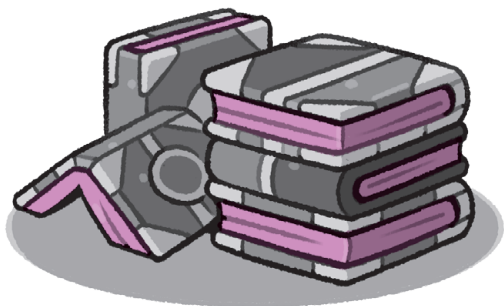
ที่แห่งนั้นไม่ใช่โถงทางเดินในบ้านที่คุ้นเคย แต่คือ
ห้องกว้างไร้จุดสิ้นสุด มีชั้นหนังสือขนาดมหึมาตั้งเรียงรายอยู่
เต็มไปหมด คุณก้าวเข้าไปในห้องอย่างระมัดระวัง คิดทบทวน
ว่านี่คือที่ไหน และโถงทางเดินของบ้านหายไปไหนกันแน่

คุณเดินลึกเข้าไปในห้องอย่างช้าๆ แล้วจู่ๆ ก็มีเงารูปร่างคล้ายมนุษย์ค่อยๆ ลอยขึ้นมาท่ามกลางความมืดมิด เงานั้นกำลังจดจ่อสายตาไปที่ชั้นหนังสือ แล้วทันใดนั้นก็หันขวับ! ราวกับรู้ว่าคุณอยู่ตรงนั้น

โครงการระดมจากความฝัน
เมื่อคืนก่อนนั้นเอง...

“โอ๊ะ! มาจริง ๆ หรือเนี่ย
การมาที่นี่อาจทำให้ท่านเจอเรื่อง
โชคร้ายก็ได้นะครับ หึ ๆ ๆ...”

โครงการระดมพูดด้วยเสียง
ทุ้มต่ำน่ากลัว และเดินตรงเข้ามา
ใกล้คุณ...

โครม!

โครงกระดุกสะดุดหนังสือที่อยู่ตรงเท้าจนล้มหัวทิ่มพื้น
“อ๊วย! เจ็บจังเลย ท่านช่วยผมหน่อยได้หรือเปล่าครับ”
เมื่อเห็นโครงกระดุกเก้ ๆ กัง ๆ ทำท่าจะลุกขึ้น
คุณจึงยื่นมือเข้าไปช่วย พอโครงกระดุกกลับมายืน
ได้อย่างมั่นคงแล้วก็ถอนหายใจออกมาหนึ่งที

“ขอบคุณครับ ที่นี่ไม่มีแขกมาเยื่อนานแล้ว พวกเรา
เลยเตรียมตัวเต็มที่เพื่อที่จะทำให้แขกกลับ แต่น่าเสียดาย
ที่ผมพลาดเสียแล้ว” โครงกระดุกพูดพลางท้อไห้ล้อย่างผิดหวัง
แต่เขาก็เปลี่ยนอารมณ์ใหม่และพูดว่า

“ถ้าอย่างนั้นผมขอกล่าวอีกครั้ง ยินดีต้อนรับเข้าสู่
ห้องสมุดแห่งฝันร้าย...ผมมีนามว่าคอนเซียส ทำหน้าที่แนะนำ
สิ่งต่างๆ ในห้องสมุดแห่งนี้ ขอฝากเนื้อฝากตัวด้วยครับ”
โครงกระดุกที่ชื่อว่าคอนเซียสโค้งคำนับให้คุณอย่างนอบน้อม

“ที่จริงแล้วห้องสมุดแห่งนี้ไม่เหมือน
ห้องสมุดทั่วไป เพราะมีแค่เด็กที่มองเห็น
'ตราฝันร้าย' เท่านั้นที่จะเข้ามาได้”

“หนังสือที่วางอยู่ที่นี้ทั้งหมดคือความฝันน่ากลัวของเด็ก ๆ จะเรียกว่าเป็นบันทึก ‘ฝันร้าย’ ก็ได้ คืบก่อนที่พวกเราไปเชิญท่านมาคงตกใจมากเลยสินะครับ แต่การที่ท่านมาที่นี่ทำให้พวกเราดีใจมากเลยครับ” เมื่อคอนเซียสพูดจบก็มีอะไรบางอย่างไหลออกมาจากช่องว่างระหว่างชั้นหนังสือพร้อมสายลมเย็น

“นี่คือเหล่าวิญญาณที่ชอบหัวเราะคิกคักเหมือนเด็กเล็กๆ พวกเขาคือนักเขียนเงาผู้แสนปราดเปรื่อง หน้าที่ของพวกเขาคือเข้าไปในฝันร้ายของเด็ก ๆ แล้วนำเรื่องราวเหล่านั้นมาเขียนเป็นหนังสือ หนังสือในห้องสมุดแห่งนี้คืองานเขียนของพวกเขาครับ”

นักเขียนเงามีความสามารถในการขยับปากกาได้เร็วกว่า
คนทั่วไป

“ผมขอเดาว่าท่านก็อยากลองอ่านหนังสือบันทึกผีหน้าร้าย
สุดหลอนที่เหล่านักเขียนเงาเขียนขึ้นใช่ไหม ผมคิดว่าท่าน
จะต้องชอบแน่นอน...” คอนเซี่ยสพูดและนำทางคุณไปที่
โซฟา คุณนั่งลงทั้งๆที่ในใจรู้สึกกลัวและตื่นเต้นที่จะได้รู้
เรื่องราวไปพร้อมๆกัน

คอนเซี่ยสบอกคุณว่า “กรรณารอสักครู่” แล้วหายไป
ในความมืด เขาปรากฏตัวอีกครั้งพร้อมยกน้ำชาที่มีกลิ่น
หอมหวานมาให้

“บริการเล็กๆ น้อยๆ จากผม ชาถ้วยนี้ทั้งหอมหวาน
แล้วก็อร่อยมากเลยนะครับ โหะๆ”

หลังจากนั้นเขาก็ไปหยิบหนังสือเล่มหนึ่งมาให้คุณ

“สำหรับผู้ที่มาใช้บริการห้องสมุดของเราเป็นครั้งแรก เรื่องนี้เหมาะมากเลยครับ นี่เป็นความฝันของเด็กผู้ชายคนหนึ่งที่ฝันถึงงานเลี้ยงน้ำชาสุดประหลาด ขอให้เพลิดเพลินกับการอ่านและดื่มชาอร่อยๆ ไปพร้อมกันนะครับ”

หนังสือที่อยู่ในห้องสมุดแห่งฝันร้ายจะเป็นหนังสือแบบไหนกันนะ คุณเปิดหนังสือที่มีหน้าปกเป็นรูปถ้วยชาอย่างช้าๆ

ทดลองอ่าน

งานเลี้ยงน้ำชา
จอมปลอม

NIGHTMARE BOOK

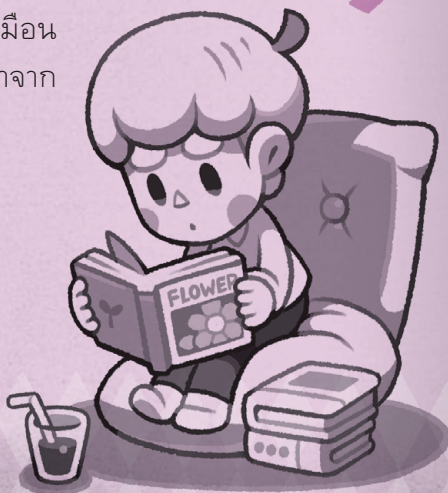

บ่ายวันหนึ่งที่แสงแดดอุ่นๆ ส่องเข้ามา รอบโต๊ะมีชุดน้ำชาแวววาวและขนมวางอยู่ ผู้คนพูดคุยกันอย่างสนุกสนาน ไซ้แล้วละ นี่คือ “งานเลี้ยงน้ำชา” แต่ทว่าในบรรดางานเลี้ยงน้ำชาทั้งหมดนั้น ยังมีงานเลี้ยงน้ำชางานหนึ่งที่เลวร้ายสุดๆ อยู่ด้วย

นานมาแล้ว ณ ที่แห่งหนึ่ง มีเด็กชายที่รักการอ่านชื่อว่า S คุง วันนั้นเป็นวันที่ S คุงอยู่เฝ้าบ้านเพียงลำพังจนถึงเย็น ในขณะที่เขากำลังสนุกกับการอ่านหนังสือเหมือนอย่างเคย จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงดังมาจากห้องนั่งเล่น...

กรอบแกรบ

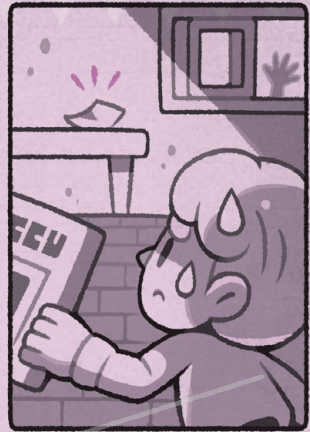
กรอบแกรบ

S คุณรีบยกหนังสือขึ้นมา
ถือในท่าเตรียมพร้อมเหมือนถือ
อาวุธ

(เสียงอะไรนะ อย่าบอกนะ
ว่าเป็นโจร)

เมื่อคิดได้อย่างนั้น เขาก็
ออกไปดูที่ห้องนั่งเล่นอย่างกล้าๆ
กลัวๆ แต่ก็ไม่เจอสิ่งที่น่าสงสัย
S คุณถอนหายใจด้วยความโล่งอก
ในจังหวะนั้นเขาก็สังเกตเห็นว่ามีกระดาษแผ่นหนึ่งวางทิ้งไว้
บนโต๊ะ มีข้อความจากแม่เขียนไว้ว่า

ระหว่างที่พ่อกับแม่ไม่อยู่บ้าน
ลูกไปหาคุณลุงที่บ้านน้อยนะจะ
แม่เขียนแผนที่ไว้ด้านหลังแล้ว
ดูเหมือนว่าคุณลุงจะเตรียมช
อรัยๆ เอาไว้ให้ด้วย

“อยู่ดี ๆ ก็ให้ไปบ้านของคุณลุงที่ไม่เคยเจอมาก่อน
เนี่ยนะ” S คุณไม่พอใจเท่าไร เพราะเป็นคำสั่งกะทันหันที่เขา
ไม่ทันตั้งตัว แต่ S คุณเป็นเด็กที่จริงจังและมีความรับผิดชอบ
จึงไม่คิดจะขัดคำสั่งแม่ เขาหยิบ
ผ้าพันคอผืนโปรดมาพันที่คอ
แล้วมุ่งหน้าไปยังสถานที่ที่เขียน
ไว้ในแผนที่อย่างไม่เต็มใจ

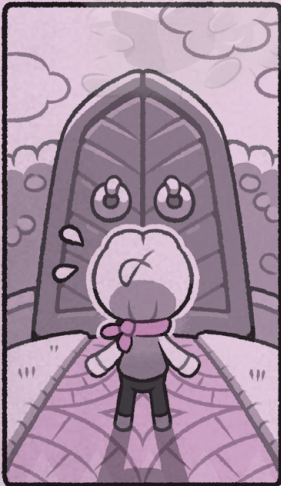
บ้านของคุณลุงอยู่ไกลกว่า
ที่คิด รอบบ้านรายล้อมด้วยพุ่มไม้
สูงท่วมหัว S คุณที่ตัวเล็กอยู่แล้ว
จึงมองไม่เห็นด้านใน

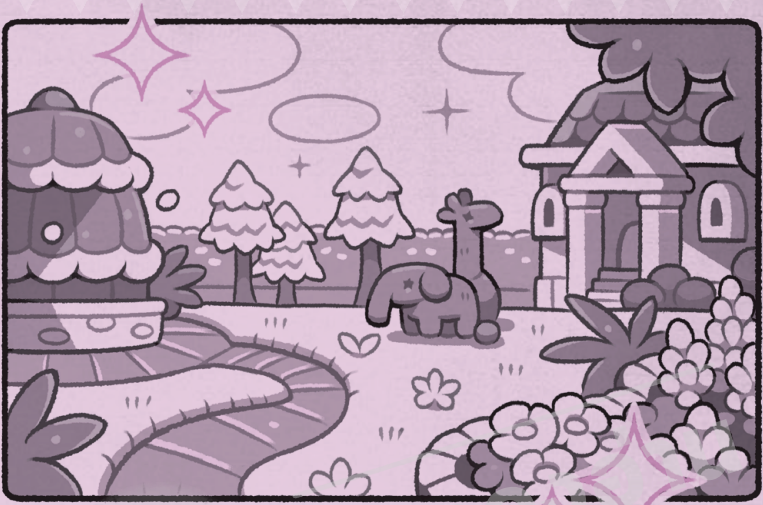

(คุณลุงของเราอยู่ในที่แบบนี้
จริง ๆ นะเธอ)

S คุณออกแรงผลักประตูอย่าง
กล้า ๆ กลัว ๆ จากนั้นก็เปิดตากว้าง
ด้วยความตกใจ

“ว้าว! สวยจัง”

อีกด้านของประตูคือสวน
กว้างใหญ่แบบที่เขาไม่เคยเห็น
มาก่อน ลึกเข้าไปข้างในมองเห็น
คฤหาสน์ ราวกับว่าที่แห่งนี้เป็น
สวรรค์ ตรงแปลงดอกไม้และ
ชิงช้า มีเด็ก ๆ อายุรุ่นราวคราว
เดียวกับเขากำลังเล่นกันอย่าง
สนุกสนาน

ขณะที่ S คุณกำลังตะลึงกับ
ภาพตรงหน้า...

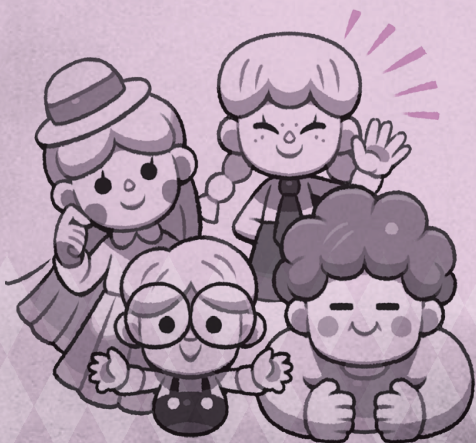
“ยินดีต้อนรับ เธอคือ S คุณ
ใช่ไหม” ใครบางคนมายืนอยู่ข้างๆ
โดยไม่ทันตั้งตัว บางทีอาจคือ “คุณลุง”
ที่แม่บอกไว้

“สะ...สวัสดีครับ แม่ผมบอก
ให้มานะครับ”

S คุณรู้สึกประหม่า จึงทักทาย
ด้วยเสียงที่เบากว่าปกติ

“ลุงรู้อยู่แล้วละ เพราะเคย
เห็นเธอมาตั้งแต่ยังเล็ก ทำตัวสบายๆ
ไม่ต้องตื่นเต็นนะ เด็กๆที่บ้านก็อยากเจอเธอเหมือนกัน”

พูดจบคุณลุงก็ผิวปาก
แล้วเด็กทั้งสี่คนที่เล่น
อยู่รอบๆ ก็มารวมตัวกัน
“เธอคือ S คุณเหรอ”

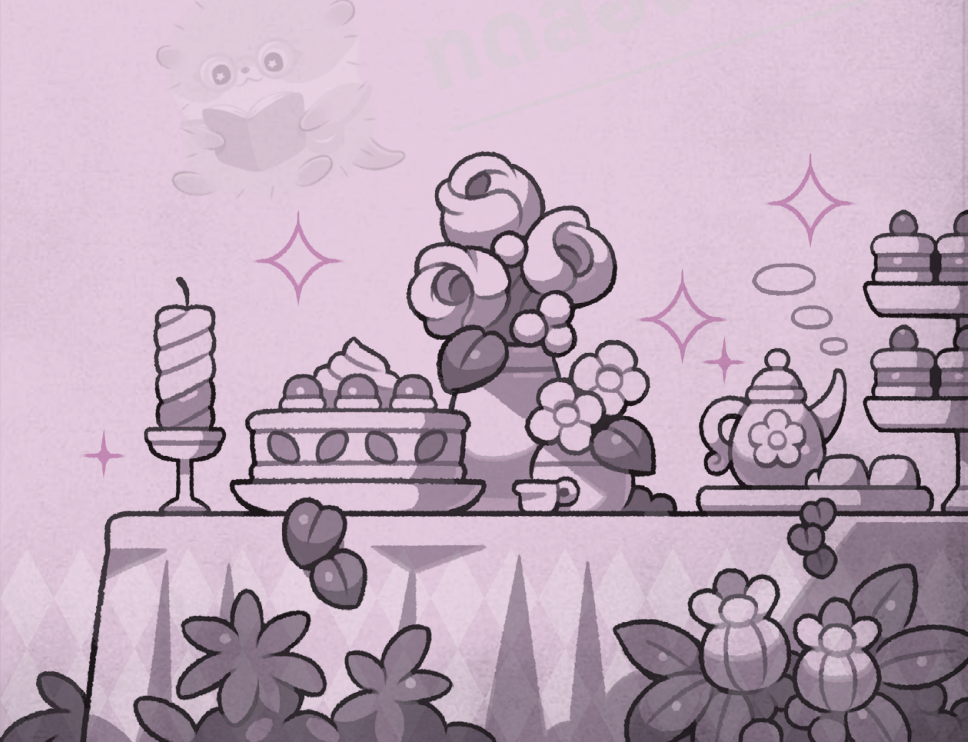

“ผ้าพันคอสวยจังเลย”

“ไปเล่นชิงช้าด้วยกันเถอะ!”

S คุณโดนบรรดาลูกๆ ของคุณลุงรุ่มล่อม จึ้งรู้สึกประหม่ากว่าเดิม

“เดี๋ยวเถอะ พวกเรากำลังทำให้ญาติของเราตกใจอยู่นะ นี่ S คุณ พวกเรากำลังจะจัดงานเลี้ยงน้ำชาสนุกๆ กัน เธอก็มาด้วยกันสิ” คุณลุงพูดแล้วนำทาง S คุณไปยังโต๊ะกลางสวนซึ่งมีที่นั่งสำหรับคนหกคน เมื่อเด็กๆ ทุกคนนั่งประจำที่เรียบร้อยแล้ว งานเลี้ยงน้ำชาแสนรื่นเริงก็เริ่มต้นขึ้น

S คุณพูดคุยกับคุณลุงและบรรดาญาติพี่น้องอย่าง
สนุกสนาน ระหว่างจิบชาสมุนไพรเขาก็พูดขึ้นว่า

“คุณหาสน์หลังนี้สวยมาก ๆ เลยครับ” เมื่อคุณลุงได้ยิน
ก็ปลื้มใจมาก

“สวยใช่ไหมล่ะ นี่เป็นคุณหาสน์ที่ลุงตั้งใจสร้างเลยนะ”
แต่เด็กผู้ชายใส่แว่นกลับไม่เห็นด้วย

“สวยแค่ภายนอกเท่านั้นแหละ ช่างในไม่มีอะไรเลย
ไม่อย่างนั้นพวกเราคงไม่มาจัดงานเลี้ยงน้ำชา
กันข้างนอกหรอก”

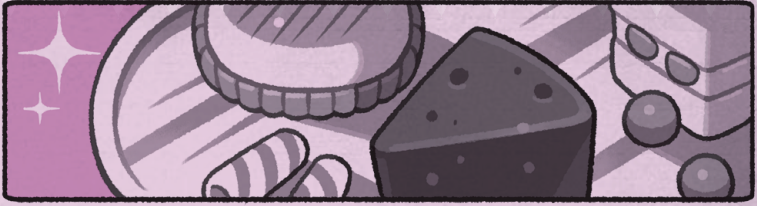
“พูดเกินไปแล้ว” คุณลุงหยิกแก้ม
เด็กคนนั้นเบาๆ

เมื่อได้พูดคุยกันอย่าง
สนิทสนม S คุณก็ค่อย ๆ
คลายกังวลลงบ้าง

“S คุณลองกินเค้กช็อก-
โกแลตดูสิ ทั้งชุ่มน้ำแล้วก็
อร่อยด้วย”

เด็กผู้ชายตัวอ้วนกลมชี้ไปยังชั้นวางเค้กที่มีเค้กหลากสี
วางเรียงกันสวยงาม

“จะว่าไปก็เริ่มหิวแล้วเหมือนกัน”

S คุณตักเค้กช็อกโกแลตใส่จาน คฤหาสน์หลังนี้ดูหรูหรา
เด็กต้องคุณภาพดีและอร่อยแน่ๆ

S คุณตื่นเต้นพลางตักเค้กเข้าปาก แต่รสชาติกลับ
ไม่เป็นอย่างที่คิด

“แหะ!”

กลิ่นน้ำฝนกับหญ้าแห้งกระจายอบอวลไปทั่วปาก และ
มีของหยาบๆ ที่ไม่สามารถเคี้ยวให้ละเอียดได้ผสมกันอยู่ด้วย

S คุณเกือบอ้วกออกมาและรู้สึกเจ็บ
ข้างในปากไปหมด

(นี่มันเค้กอะไรกันเนี่ย!
เหมือนเค้กวาดินเนาเข้าไปเลย)

S คุณพยายามกลืนเค้ก
ลงไปอย่างสุดความสามารถ
แต่บรรดาญาติ ๆ กลับเอ่ยชม
ความอร่อยของเค้กและกินกัน

อย่างตะกรุมตะกรามราวกับว่ามันอร่อยมากจริง ๆ เสียด้วย
(ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าทุกคนจะกินของแบบนี้กัน หรือว่า
คนที่รู้สึกว่ามันอร่อยมีแค่เราคนเดียว...)

S คุณไม่ค่อยได้กินเค้กที่ดูราคาแพงบ่อยนัก จึงคาดเดา
ว่ามันคือรสชาติที่ออกแบบมาเพื่อคนรวย เขายกขาขึ้นดื่มโดย
ไม่ได้กินเค้กต่อ ขณะเดียวกันคุณลุงก็พูดขึ้นว่า

“เค้กไม่ถูกปากเธอ ถ้าอย่างนั้น
ลองคุกกี้ดูไหม” จากนั้นเด็กผู้หญิง
ผมเปียก็นำตะกร้านำรักมาวางไว้ตรงหน้า
S คุณ

ในตะกร้ามีคุกกี้ขึ้นกลมน้ำตาลวางทับกันจนแน่น
“ทั้งหอมกรุ่นและกรอบกรอบ ของชอบลุงเลยละ”
หลังจากลึงเลอยู่สักพัก S คุกกี้ตัดสินใจกินคุกกี้เข้าไป
ชิ้นหนึ่ง ปรากฏว่า...

หึง หึง หึง!

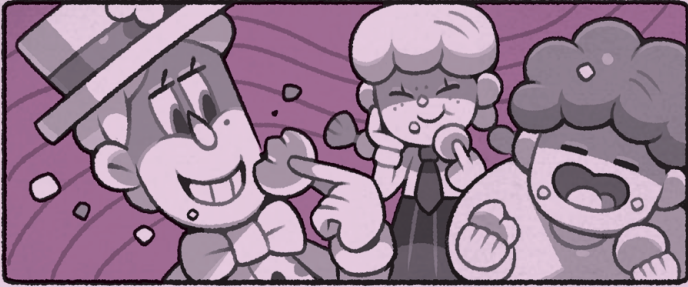
ในปากของเขาเหมือน
มีแมลงกำลังดิ้นสะบัดอยู่ข้างใน
S คุกกี้ใจรีบคายคุกกี้ทันที

“คะ...คุกกี้...มันมีชีวิต!”

คนอื่น ๆ พากันแปลกใจ
เมื่อเห็น S คุกกี้ทำที่แบบนั้น เพราะ
คุกกี้ที่คายออกมาไม่ได้แปลกอย่างที่
เขาเห็น

“S คุกกี้กำลังเล่นไซ้ไหมเนี่ย” เด็กผู้หญิงที่ใส่หมวกพุด
แล้วหัวเราะ คนอื่น ๆ จึงพากันหัวเราะไปตาม ๆ กัน
จากนั้นพวกเขา ก็เริ่มกินคุกกี้แสนอร่อยกันอีกครั้ง

(คนพวกนี้ดูแปลก ๆ อย่างไม่รู้ กินเค้กกับคุกกี้
รสชาติแบบนั้นเข้าไปได้อย่างไร)

S คุณเริ่มอึดอัด เขาพูดว่า “เอ่อ ผมจะกลับแล้วละครับ
พ่อกับแม่คงใกล้จะกลับบ้านแล้ว”

แต่คุณลุงกลับบอกว่า...

“แม่เธอเป็นคนเขียนว่าให้มาที่นี่เองไม่ใช่เหรอ บอก
ที่บ้านไปสิว่าขอกลับช้าหน่อย เขาคงไม่ว่าอะไรหรอก ลุงว่า
จะเสิร์ฟชาถ้วยพิเศษพอดีเลย อยู่ดื่มด้วยกันก่อนเถอะ”
หลังจากพูดจบ คุณลุงก็เริ่มรินชาลงในถ้วยของแต่ละคน

(แต่ยก่อนนะ...เราไม่เคยบอกคุณลุงเรื่องข้อความของแม่
เลย ทำให้ไม่รู้ได้ละ)

จ๊อก จ๊อก...

สิ่งที่รินลงไปถ้วยนั้น
คล้ายกับของเหลวที่มาจาก
หนองน้ำเน่าเหม็น

แน่นอนว่า S คุณไม่ยาก
ดื่มของแบบนี้ แต่เหล่าญาติ ๆ
กลับตื่นตื่นกันสุดๆ

“โอ้โฮ! หอมจังเลย”

“หลังกินขนมแล้วก็ต้องดื่มชาต่อนะ”

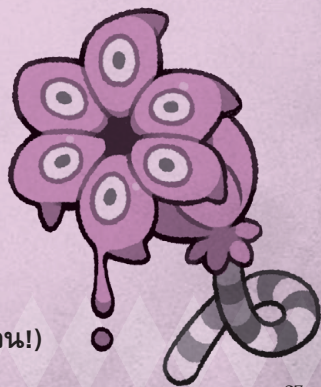
“พวกเราอยากดื่มไวๆ แล้ว”

S คุณเหวี่ยงช้อนเมื่อเห็นชาเหนียวหนืดที่รินออกมา แต่
คุณลุกกลับแฉะยิ้มดูมีเลศนัยแล้วพูดว่า

“นี่คือชาชนิดพิเศษที่ต้มจากดอกไม้ชื่อว่า ‘เสียงกรีดร้อง
น้ำลายยัด’ ดื่มให้หมดอย่าให้เหลือนะ”

เมื่อได้ยินอย่างนั้น S คุณก็
แทบจะร้องลั่นออกมา เพราะเขา
นึกถึงหนังสือเกี่ยวกับพืชที่เคยอ่าน
มาก่อนหน้านี้

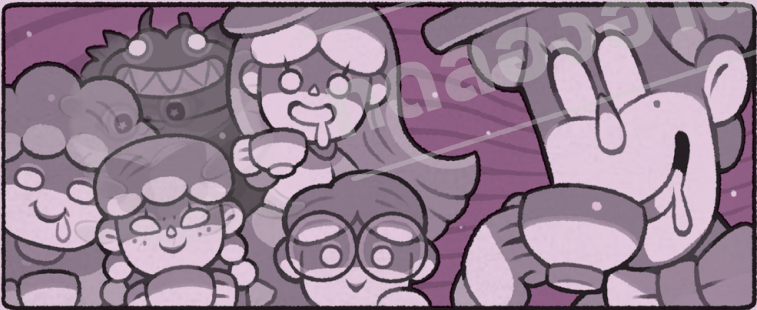
(เสียงกรีดร้องน้ำลายยัด คือ
พืชมีพิษร้ายแรงถึงตายเลยนี่! ถ้า
ดื่มของแบบนี้เข้าไปยังไงก็ตายแน่นอน!)

“เป็นอะไรไป รีบดื่มชาก่อนที่มันจะเย็นสิ” คุณลุง
ส่งยิ้มหน้าขมลูกให้ S คุณที่กำลังตกใจกลัว ส่วนบรรดาญาติ
ก็กำลังดื่มชาพิษเสียงดัง อึก อึก ลงไปแบบไม่กลัวอะไรเลย

คนพวกนี้ต้องมีอะไรไม่น่าไว้ใจแน่ S คุณมันใจ
ถ้าไม่ยอมดื่มชา คนพวกนี้คงไม่ปล่อยยให้ S คุณกลับบ้าน
แต่ถ้าดื่มชานี้เข้าไปจริงๆ เขาก็อาจจะ...

S คุณเคঁนสมองคิดหาวิธีเอาตัวรอด
ส่วนคุณลุงก็ลุ้นจนตัวโก่งว่าเขาจะดื่มชาเข้าไป
ตอนไหน
ในที่สุด S คุณก็เอื้อมมือที่สั่นเทาไปหยิบถ้วยชาขึ้นมา
“จะ...จะดื่มแล้วนะครับ”

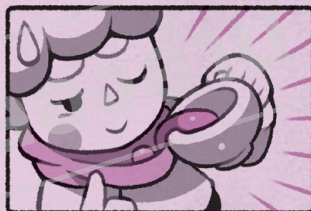
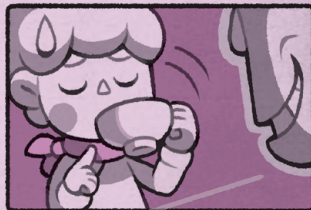
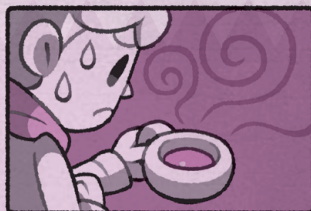
จากนั้นเขาก็ยกถ้วยมาจ่อ
ที่ปาก...

แล้วทำเป็นดื่มเข้าไปหนึ่งอีก
และแอบเทศาที่เหลือทิ้งที่ด้านใน
ของผ้าพันคอ

คุณลุงจ๋อง S คุณอยู่สักพัก
เขาหัวเราะอย่างพอใจและเริ่ม
ดื่มชาบ้าง

**(ดูเหมือนว่าจะหลอกสำเร็จ
สินะ...)**

S คุณใช้เทคนิคมายากลที่
เคยอ่านมาจากหนังสือหลอกคุณลุง
ได้สำเร็จ

“ถ้าอย่างนั้น...ผมขอตัวก่อนนะคะครับ”

S คุณรีบลุกขึ้นและเตรียมไปที่ประตูทางออก

ในตอนนั้นเองก็มีใครบางคนมาจับแขนของเขาไว้อย่างแรง

“ทำไมถึงเทศาทิ้งล่ะ ของอร่อยแบบนี้ น่าเสียดาย
แยะเลย” เด็กผู้ชายที่สวมแว่นดำหนิและชี้นิ้วมาที่ผ้าพันคอ
ของ S คุณ

(ยะ...แย่แล้วสิ!
ความแตกเสียแล้ว!)

S คุณตกใจจนหัวใจแทบ
กระโดดออกมาจากอก
“หิ้งซาอย่างนั้นเธอ...”

เมื่อ S คุณมองไปทางคุณลุง ก็เห็นว่าเขาทำตาขวาง
ราวกับยักษ์

“กินเค้กก็เหลือ กินคุกกี้ก็คายทิ้ง แกนะ...ไม่มีมารยาท
มาตั้งแต่เมื่อกี้แล้วนะ! แล้วยังจะกลับบ้านหิ้งๆที่ไม่ดื่มชาอีก!”

ร่างกายของคุณลุงเริ่มพองขึ้นเรื่อยๆ พร้อมกับอารมณ์
ที่คุณรุ่น

“กลับ - ไป - นั่ง - เดียว - นี!”

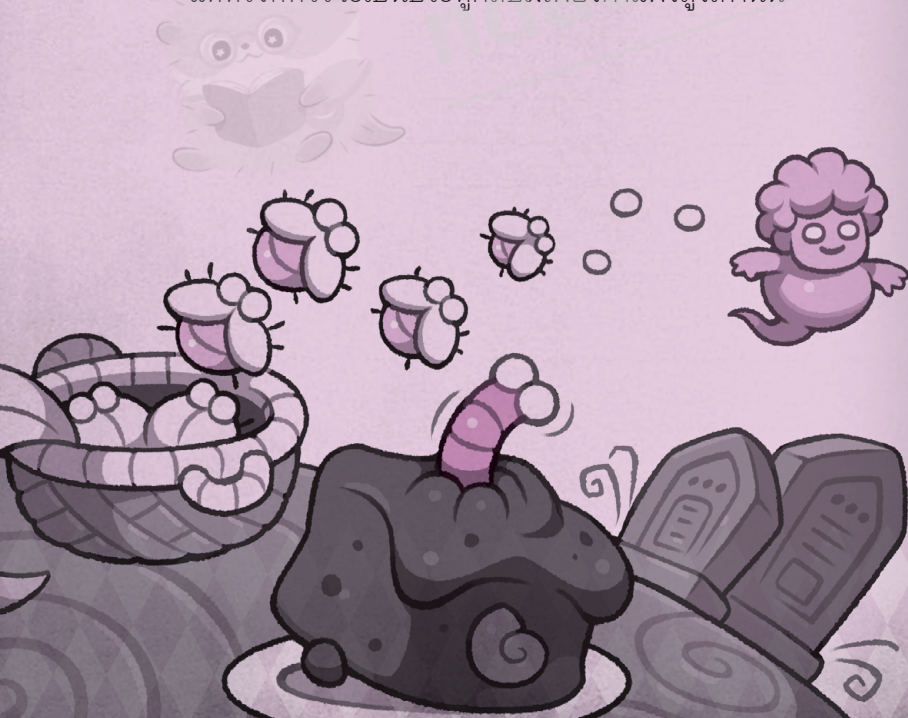
ภาพทิวทัศน์แสนสวยที่ S คุณเคยเห็นค่อยๆ เปลี่ยนไป
แค้กซ็อกโกแลตกลายเป็นก้อนดินที่มีไส้เดือนยั้วเยี้ย คุณก็
ที่อยู่ใต้ถุนกร้าก็กลายเป็นกองทัพแมลงบินว่อน ส่วนที่เคย
มีสีส้มสวยงามก็ค่อยๆ ซีดจางและแปรเปลี่ยนเป็นสุสาน
สกปรก

แท้จริงแล้ว S คุณมาร่วมงานเลี้ยงน้ำชากับเหล่าผี ใน
สุสานที่รายล้อมไปด้วยดินและแมลงมาตั้งแต่แรก

“เหวอออ!”

S คุณรีบวิ่งไปที่ประตูอย่างไม่คิดชีวิต

แต่ตรงที่ควรจะเป็นประตูกลับมีเพียงกำแพงสูงเท่านั้น

“ไม่นะ...ทำให้เขา
โกรธซะแล้ว”

“ฉันไม่รับผิดชอบ
ด้วยนะ”

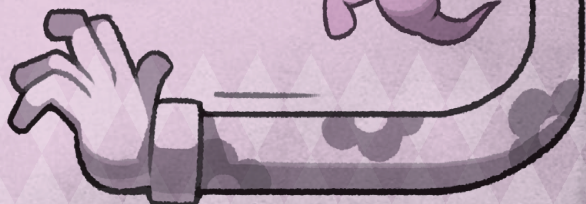
“จะยอมได้หรือยัง
อีๆ”

พวกญาติๆ ต่างก็เปลี่ยน
ร่างเป็นผี บินโฉบไปโฉบมา
จงใจลั่นแกล้ง มือยาวเพื่อยของคุณลุง
ก็ค่อยๆ เข้ามาใกล้

S คุณวิงหนีวนไปรอบสุสาน
แต่ไม่ว่าจะหนีไปทางไหนก็มีแต่กำแพงสูงล้อมรอบ
ไม่มีทางออกเลย

“ยอมแพ้เถอะเจ้าหนู”

ในที่สุด มือของคุณลุงก็ยืดยาวออกมาถึงคอของ S คุณ

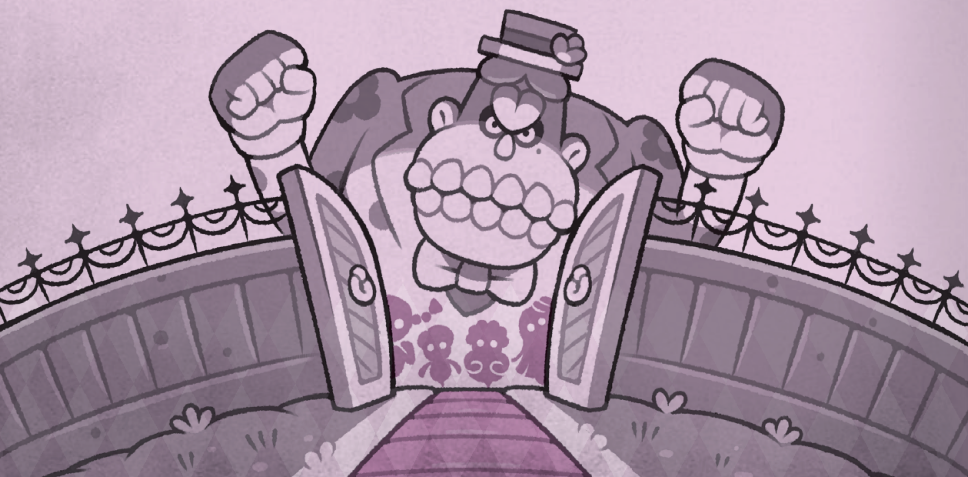
(แม่แล้วสิ จะถูกจับได้แล้ว! ทำไมเราต้องมาเจออะไรแบบนี้ด้วย ต้องเป็นเพราะข้อความในกระดาษนั้นแน่ๆ รู้แบบนี้เมินไปแต่แรกก็ดี!)

ตอนนั้นเอง S คุณก็เลื้อบไปเห็นคฤหาสน์หลังงามที่อยู่ลึกเข้าไปในสวน

(เหลือแค่ที่นั่นแล้ว)

S คุณรีบวิ่งสุดกำลังไปทางคฤหาสน์ ทั้งที่รู้ว่าข้างในอาจมีอะไรน่ากลัวรออยู่ แต่เขาไม่มีทางเลือกอื่นแล้ว

จากนั้น S คุณก็ออกมาข้างนอกสุสานได้อย่างไม่น่าเชื่อ เมื่อหันกลับไปดูอีกทีคฤหาสน์ก็หายไปแล้ว เหลือเพียงประตูด้านหลังของสุสานที่ยังคงตั้งตระหง่านอยู่

แท้จริงแล้วเหตุผลหลังนี้คือภาพลวงตาที่ใช้เพื่อซ่อน
ประตูทางออกนั่นเอง

พวกผีดูจะออกมาจากสุสานไม่ได้ จึงมองมาทางเขา
ด้วยสีหน้าโกรธแค้น

S คุณวิ่งขาสั้นมาจนถึงบ้าน แล้วพบว่าพ่อกับแม่กำลัง
รอเขาอยู่ด้วยความเป็นห่วง

“ลูกหายไปไหนมา!”

S คุณสวมกอดแม่แล้วร้องไห้ จากนั้นก็เล่าเรื่องที่เกิดขึ้น
ทั้งหมดให้ฟัง

“คุณลุงเป็นผีครับ!”

แม่พูดขัดขึ้นว่า...

“พูดอะไรนะ ลูกไม่มี
คุณลุงสักหน่อย”

“หมายความว่ายังไง
ครับ ก็แม่เขียนข้อความบอก
ให้ผมไปบ้านคุณลุงเองนี่!”

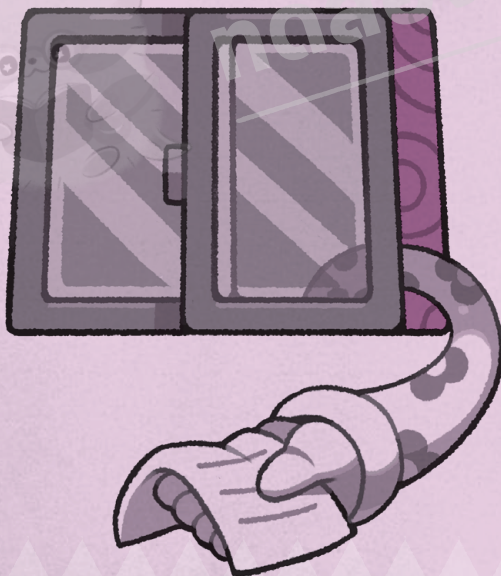

แม่ขมวดคิ้ว จากนั้นก็บอกสิ่งที่ทำให้ S คุณตกใจอีกครั้ง
“แม่ไม่ได้เขียนข้อความทิ้งไว้ให้เลยนะ”

S คุณตกใจ ในหัวว่างเปล่าไปชั่วขณะ
หรือข้อความในห้องนั่งเล่นจะเป็นฝีมือของคุณลุงที่เป็นผี

งั้นเหรอ

ที่จริงแล้วเจ้านั้นคือตัวอะไรกันแน่นะ...

คุณนักอ่านก็จงระวังความใจดีเล็กๆ น้อยๆ ที่ดูไม่น่าไว้ใจ
แบบนี้ด้วยล่ะ
เพราะทั้งหมดอาจเป็นเรื่องโกหกที่อันตรายก็ได้นะ...

เมื่อคุณปิดหนังสือ คอนเซียมส์ก็พูดขึ้นว่า
“เป็นอย่างไรบ้างครับ นี่ก็คือความฝันเกี่ยวกับงานเลี้ยง
น้ำชาสุดสยองของ S คุณ ได้อ่านเรื่องราวผีร้ายของใคร
สักคนเป็นประสบการณ์ใหม่เลยสินะครับ ห้องสมุดแห่งนี้
มีหนังสือบันทึกผีร้ายหลายเล่ม ใช้เวลาทั้งชีวิตก็อ่านไม่หมด”
คอนเซียมส์มองมาที่ถ้วยชาที่วางอยู่บนโต๊ะ

“ซาเย็นซิดหมดแล้ว ให้ผมรินให้ใหม่ไหมครับ สัญญา
ว่าจะไม่แอบรินชาพิษเสียงกริรร้องน้ำลายยัดลงไปแน่นอน
นี่เป็นสูตรต้นตำรับของผมเอง”

ต้นตำรับนั้นหรือ...หลังจากอ่านเรื่องเมื่อครูนี้อแล้ว คุณ
ก็เริ่มใจไม่ดี เลยไม่คิดจะดื่ม

ตั้งแต่ว่าที่นี่ เวลาผ่านไปนานแค่ไหนแล้วนะ จู่ๆ คุณก็
รู้สึกง่วงขึ้นมา

“ดูเหมือนว่าใกล้ถึงเวลานอน
แล้วสินะครับ ผมจะให้เจ้าเน่า
พาท่านไปส่งแล้วกันครับ”

คอนเซ็ปต์ตบมือแปะๆ
จากนั้นลูกแมวน้อยน่ารัก
ก็ปรากฏตัวขึ้น

“เชิญรับบัตรเข้าห้องสมุด
ด้วยนะครับ ทางห้องสมุดของเรา
รอด้อนรับท่านอยู่เสมอ ค่ะ นี่ขอให้นอนหลับเห็นฝันร้ายที่ดี
นะครับ ราตรีสวัสดิ์...”

คืบที่ 2

“ดีมหาสิครับ”

คุณได้ยินเสียงหุ้มน่าขนลุกมาจากทางด้านหลัง
เมื่อหันกลับไปมองท่ามกลางความดำมืด ก็พบโครง
กระดูกกำลังจ้องมองคุณอยู่

จู่ๆ โครงกระดูกนั้นก็หอบคลานไปตามพื้น เสียงดัง
ครี๊ด ครี๊ด เข้ามาใกล้คุณ

“ฮ้ากกกก!”

คุณส่งเสียงดังและติดตัวตื่นขึ้นมา เมื่อมองดูรอบ ๆ ก็พบว่าตัวเองยังอยู่ในห้อง ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง

มีเสียงนกน้อยร้องดังจ๊ิบ ๆ และแสงอาทิตย์ส่องผ่านทางหน้าต่างอาบลงบนแก้ม

เรื่องที่เกิดขึ้นที่ห้องสมุดแห่งนั้นเป็นแค่ความฝันอย่างนั้น หรือ

หากจะบอกว่าเป็นแค่ความฝัน ความทรงจำที่หลงเหลืออยู่ก็ชัดเจนเกินไป...

คุณยังจำได้ ทั้งบรรยากาศแปลก ๆ ของห้องสมุด กลิ่นชาหวานเลี่ยน หรือแม้แต่สัมผัสของมียามพลิกหน้ากระดาษหนังสือบันทึกฝันร้าย

คุณลองเปิดประตูห้อง เพื่อว่ามันจะเชื่อมไปถึงห้องสมุดแห่งนั้นอีกครั้ง

แต่สุดท้าย...ก็เป็นเพียงโง่งทางเดินที่เคยเห็นเป็นประจำเท่านั้น

